

[Elisa Petersen.]

større. Sundhedsministeren satte Tallet paa de Kvinder, der kan slippes ud af Anstaltsforsorgen, til 126. Sætter man dette Tal i Forhold til Tallet paa de lettere aandssvage Kvinder, der nu gaar rundt, kan man naturligvis ikke sige, at Forøgelsen er stor, og saa er der altsaa det andet: at Samfundet muligt slipper for Afkom, for en Del nye aandssvage Individuer. Ogsaa her synes jeg, der maa overvejes pro et contra, men da Sagkundskaben har udtalt sig saa stærkt for Gennemførelsen af dette Lovforslag, og da Paragraffen byder saa god Garanti mod Misbrug, som jeg synes den gør, vil jeg ogsaa stemme for § 2, idet jeg dog maa ønske, at man gaar saa forsigtigt frem som muligt, og at Loven, som der ogsaa staar i § 6, indeholder en Bestemmelse om, at Revision skal finde Sted om 5 Aar, naar man har Erfaringer at bygge paa og staar overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan fortsætte denne Lovgivning. Ogsaa jeg vil altsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg samtidig takker Justitsministeren for dets Fremsættelse.

Marie Christensen: Det er med nogen Overvindelse jeg tager Ordet i denne Sag, men da jeg ikke er enig med vor Ordfører (H. C. Andersen) i alle de Udtalelser, han fremsatte, har jeg ment at maatte gøre nogle Bemærkninger.

Det er fremhævet fra alle Sider, baade i Folketinget og her, at det er en Forsøgslovgivning, men her er inde paa. Nu er det jo meget godt at gøre Forsøg, men man maa alligevel, naar man gør Forsøg, have nogen Mening om, hvad man kan opnaa derved. Man kan ikke gøre Forsøg helt ud i det blaa. Man maa tage Hensyn til, hvilket Materiale det er, der skal gøres Forsøg med, og her er det jo det allerdyreste Materiale, Menneskemateriale. Det er en af Grundene til, at jeg er betænkelig ved denne Lovgivning. Man maa tillige lægge Mærke til, at det ikke blot er her i Landet, dette Spørgsmaal er rejst; ogsaa i vore Nabolande har man diskuteret de to Spørgsmaal: hvordan Samfundet skal værge sig mod Voldtægtsforbrydere, og hvordan man skal undgaa, at de aandssvage, de abnorme bliver en alt for tung Byrde for Samfundet. Disse Spørgsmaal har været stærkt fremme, der har været nedsat Kommissioner, og der er fremsat meget vidtgaaende Forslag, men dog har intet Land vovet at gøre Skridtet og gennemføre Love i denne Retning. Man har haft Følelsen af, at man her staar overfor et ukendt Land, overfor et Omraade, hvor

man ligesom viger tilbage for at gøre det første Skridt.

Det er endvidere fremhævet, at det her ikke drejer sig om en Straf, og at det heller ikke er Racehygiejne. Men nu er det jo ikke nok, at man siger, at det ikke er Straf; det kommer an paa, hvorledes den; som bliver underkastet en saadan Operation, ser paa det. Her maa vi jo navnlig se paa § 1. § 1 vil komme til at berøre to Slags Mennesker. For det første dem, der selv ser, at de ikke magter at styre deres Tilbøjeligheder; de har en Følelse af, at det let kan gaa galt, de kan let komme til at volde Ulykker overfor andre og overfor sig selv, og saa kommer de og siger: Er det ikke muligt, at der kan udføres en Operation, at der kan foretages et Indgreb, saaledes at det kan blive muligt for os at leve blandt vore Medmennesker, uden det bliver til Ulykke for os selv og for dem? Her kan man tale om Frivillighed. Men dernæst angaar Paragraffen ogsaa dem, der allerede er kommet ind under Loven, dem, der er blevet interneret, fordi Samfundet ikke kunde have dem, da de voldte Ulykker. Og her er Frivilligheden noget underordnet. Til dem kommer man altsaa og siger: Nu kan I muligvis blive fri, paa de og de Betingelser; og saa skal det forklares dem tydeligt, hvilke Følger det kan faa baade sjæleligt og legemligt for dem, og saa kan de vælge. Men det vil jo alligevel være en Straf for dem. Det er en mildere Grad af Straf maaske — jeg ved det ikke — end at være interneret; det er altsaa en anden Art af Straf, men Straf bliver det dog. Nu siger man, at Lægerne har anbefalet Lovforslaget; det er jo imidlertid ud fra deres Synspunkter. Men hvordan bliver de paagældende Menneskers Stilling, naar de en Gang kommer ud i Livet? Det er der ingen af os, der rigtig kan give Besked om.

Det var § 1, og dog er jeg mere bange for § 2, thi § 2 har jo meget vide Rammer. Man kan nok sige, at det ikke er Meningen, men hvor vide Rammer, § 2 faar, vil jo fuldstændig afhænge af, hvordan Anstaltsforstanderen, den Læge, der er ansat ved Anstalten, eller Distriktslægen ser paa vedkommende og paa Betydningen af den paagældende Operation. Dernæst er jeg meget betænkelig ved, at dette Indgreb kan foretages ikke alene overfor Voksne, men ogsaa overfor Børn. Hvem ved dog, hvordan saadanne lidt abnorme Børn vilde arte sig senere hen i Livet? Vi paatager os her et Ansvar uden Lige.

Jeg har ikke kunnet undlade at gøre